

Elysium var den indre Bys tarveligste Dansesalon. Den laa i en Bagbygning ovenover en Hestestald og nogle Materialboder. Paa Vejen op ad den snevre Trappe mødte de A B D, der var for Nedgaaende. Den gamle Natfugl var allerede saa bedugget, at han hikkede.

„Storartet Succes!“ brølte han, da han genkendte dem. „A B D-Succes! Smadderfuldt!“

Det sidste var rigtigt nok. „Femte Juni“s Artikler om den jyske Vandrepræst, frem for alt Bladets Oplysninger om den nye Kultusministers Forhold til hans Embedsafsættelse, havde vakt Nysgerrighed. Salen, der rummede fire-fem hundrede Mennesker, var opfyldt indtil Vindueskarmene af Bladets brogede Publikum. Der sad Studenter og Kontorister Side om Side med Byens unge Levemænd. Jævne Borgermadammer bredte sig paa Bænk sammen med Modedamer, der mødte med Teaterkikkert og Konfektpose. En Del af Kvarterets Smaa-haandværkere og andre Arbejdere var ogsaa gaaet herhen for at se Samuelsens sidste Barnumske Trækplaster: en hellig Mand, der var smidt ud af sin Præstegaard paa Grund af Usædelighed.

To af Hovedstadens unge Gejstlige havde indfundet sig *incognito*. De sad som Detektiver forpuppett henne i en Krog, hvor de skiftevis rejste sig halvt op for at kaste et spejdende Blik omkring i Salen.

Skønt Mads Vestrup allerede havde vist sig paa Orkester-Forhøjningen, hvorfra han skulde tale, var der stadig en Del Uro mellem Folk. Flere, som bare var kommen for at tage den mærkværdige Præst i Øjesyn, søgte